

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 415

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 iunie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 559 din 29 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2–3
Decizia nr. 565 din 29 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și 481 din Codul civil	3–5
Decizia nr. 616 din 6 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) și art. 93 alin. (2), (3) și (4) din Legea audiovizualului nr. 504/2002	5–6
Decizia nr. 677 din 18 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	7–8
Decizia nr. 681 din 18 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	8–10
Decizia nr. 700 din 25 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	10–11
Decizia nr. 701 din 25 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36, art. 38 și art. 104 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	12–13
Decizia nr. 702 din 25 mai 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 5, art. 7 alin. (1) și art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 559

din 29 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Condmag” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 5.054/85/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, consilierul juridic Ionel Stoicanu, cu delegație la dosar lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.054/85/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Condmag” — S.A. din Brașov într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de aceasta împotriva unei decizii comerciale a Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că modificarea adusă prin Legea nr. 277/2009 dispozițiilor de lege criticate „a fost binevenită atât pentru debitor, cât și pentru creditorii înscrși la masa credală care, odată cu desființarea unor hotărâri judecătorești de către debitor, mărea șansele acestora de a-și realiza creanțele”. Or, în speța de față, creditorul a formulat recurs înainte de data deschiderii procedurii de insolvență, iar înscrierea la masa credală i-a fost refuzată de către administratorul judiciar al debitorului. Prin urmare, consideră că „legiuitorul ar fi trebuit să acorde creditorului dreptul de a încerca valorificarea creanței sale prin calea de atac declanșată înainte de data deschiderii procedurii de insolvență a debitoarei, fără ca dreptul litigios să fie rejudecat de către instanțele care s-au mai pronunțat asupra certitudinii acestuia”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții modificate prin art. 1 pct. 10 din Legea nr. 277/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și pentru modificarea lit. c) a art. 6 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 14 iulie 2009, având, în prezent, următorul cuprins: „*Art. 36. — De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, cu excepția căilor de atac declanșate de debitor.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, susținerile autorului excepției de neconstituționalitate privesc, pe de-o parte, aplicarea dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 de către instanța de judecată, ceea ce excedează competenței de soluționare a Curții Constituționale, iar, pe de altă parte, vizează completarea dispozițiilor de lege criticate cu o nouă excepție de la regula suspendării de drept a tuturor acțiunilor judiciare sau măsurilor de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Condmag” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 5.054/85/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 565

din 29 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și 481 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și 481 din Codul civil, excepție ridicată de Ion Păun și Ioana Mitruș (Păun) în Dosarul nr. 3.351/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 317D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către Ion Păun prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, deoarece este în imposibilitate de prezentare la acest termen, fiind bolnav. Anexează, în copie conformă cu originalul, o adeverință medicală prin care i se recomandă repaus la domiciliu în perioada 20—30 aprilie 2010, un bilet de trimitere pentru servicii medicale și un certificat medical de constatare a capacității de muncă reduse.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu este de acord cu amânarea cauzei, deoarece încheierea de sesizare a Curții Constituționale este din data de 13 octombrie 2009.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui termen de judecată, formulată de autorul excepției de neconstituționalitate Ion Păun.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 332D/2010, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Vasile Prochpiuc și Elena Prochpiuc în Dosarul nr. 17.878/245/2009 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 349D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil, ridicată de Constantin Cătălin Marin și Raluca Geanina Marin în Dosarul nr. 14.848/301/2008 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde partea Apostol Georgescu, lipsă fiind autorii excepției de neconstituționalitate și cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorii excepției de neconstituționalitate, Constantin Cătălin Marin și Raluca Geanina Marin, prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, în vederea angajării unui apărător.

Partea Apostol Georgescu lasă la aprecierea Curții Constituționale soluționarea cererii de amânare.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu este de acord cu amânarea cauzei, deoarece încheierea de sesizare a Curții Constituționale este din data de 13 octombrie 2009.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui termen de judecată, formulată de autorii excepției de neconstituționalitate Constantin Cătălin Marin și Raluca Geanina Marin.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 332D/2010 și nr. 349D/2010 la Dosarul nr. 317D/2010, având în vedere că acestea au un obiect parțial identic.

Partea Apostol Georgescu și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 332D/2010 și nr. 349D/2010 la Dosarul nr. 317D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții Apostol Georgescu, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public, de asemenea, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.351/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și 481 din Codul civil**, excepție ridicată de Ion Păun și Ioana Mitruș (Păun) într-o cauză având ca obiect revendicare imobiliară.

Prin Încheierea din 6 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 17.878/245/2009, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și 481 din Codul civil**, excepție ridicată de Vasile Prochiuc și Elena Prochiuc într-o cauză având ca obiect revendicare imobiliară.

Prin Decizia civilă nr. 1683R din 22 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 20.095/3/2009, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă — admitând recursul împotriva încheierii din 19 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 14.848/301/2008 al Judecătoriei Sectorului 3 București — a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 din Codul civil**, excepție ridicată de Constantin Cătălin Marin și Raluca Geanina Marin într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate din Codul civil sunt neconstituționale, deoarece prin aplicarea lor se creează posibilitatea deposedării unei persoane de un imobil cumpărat în condițiile legii. Pe de altă parte, susțin că textele de lege criticate nu îndeplinesc condițiile de claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate necesare pentru aplicarea lor unitară.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și Judecătoria Iași — Secția civilă și-au exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 480 și 481 din Codul civil, cu următorul cuprins:

— Art. 480: „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege.*”;

— Art. 481: „*Nimeni nu poate fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai pentru cauză de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire.*”

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a

autorităților publice, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 27 alin. (1) privind inviolabilitatea domiciliului, ale art. 44 privind dreptul de proprietate și ale art. 136 privind proprietatea, precum și celor ale art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte constituționale ca și cele invocate în prezenta cauză.

Astfel, prin Decizia nr. 323/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 1 aprilie 2008, Curtea a reținut că prevederile art. 480 din Codul civil dau definiția legală a proprietății, precizând că dreptul de proprietate este atât un drept absolut, ce rezultă din exercitarea celor 3 atribute ale acestui drept real (*usus, fructus și abusus*), cât și un drept exclusiv, din punctul de vedere al titularului care îl poate exercita în mod liber, cu respectarea însă a ordinii publice și a dispozițiilor imperative ale legii. Prin urmare, condiționarea liberei exercitări a atributelor dreptului de proprietate de respectarea dispozițiilor legii include și Constituția, ca Lege fundamentală, situată, din punctul de vedere al forței juridice, în vârful ierarhiei actelor normative.

Curtea a mai reținut că principiul accesului liber la justiție, consacrat prin art. 21 alin. (1) din Legea fundamentală, implică, între altele, adoptarea de către legiuitor a unor reglementări prin care părții să își poată susține și valorifica dreptul de acces la justiție. Curtea reține că, în cauză, autorii excepției, care au calitatea de părți, au avut la îndemână calea procedurală a împlinirii, reglementată de dispozițiile Codului de procedură civilă, formulată de către aceștia, și prin care au răspuns la cererea de chemare în judecată a reclamantilor.

Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 481 din Codul civil, Curtea a reținut în Decizia nr. 399/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 7 aprilie 2009, că acestea reglementează regimul juridic al exproprierii, consacrat, de altfel, constituțional în alin. (3) al art. 44 din Legea fundamentală.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În plus, Curtea observă că, din motivarea autorilor excepției de neconstituționalitate, reiese împrejurarea că aceștia critică și raționamentele avute în vedere de instanțele de judecată privind operațiunea juridică a comparării titlurilor de proprietate ale părților și a modului de interpretare și aplicare a prevederilor Legii nr. 10/2001, aspecte care excedează competenței Curții Constituționale.

Cu privire la acțiunile întemeiate pe dispozițiile dreptului comun, având ca obiect revendicarea imobilelor preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, formulate după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001 și soluționate neunitar de instanțele judecătorești, prin Decizia nr. 33 din 9 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 23 februarie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție — admitând recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — a stabilit că, atunci când intervine concursul dintre legea specială și legea generală, aceasta se rezolvă în favoarea legii speciale, conform principiului *specialia generalibus derogant*, chiar dacă acesta nu este prevăzut expres în legea specială.

Totodată, în cazul în care sunt sesizate neconcordanțe între legea specială, respectiv Legea nr. 10/2001, și Convenția europeană a drepturilor omului, aceasta din urmă are prioritate. Această prioritate poate fi dată în cadrul unei acțiuni în revendicare, întemeiată pe dreptul comun, în măsura în care astfel nu s-ar aduce atingere unui alt drept de proprietate ori securității raporturilor juridice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 480 și 481 din Codul civil, excepție ridicată de Ion Păun și Ioana Mitruș (Păun) în Dosarul nr. 3.351/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă, de Vasile Prochipiuc și Elena Prochipiuc în Dosarul nr. 17.878/245/2009 al Judecătorei Iași — Secția civilă și de Constantin Cătălin Marin și Raluca Geanina Marin în Dosarul nr. 14.848/301/2008 al Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 616

din 6 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) și art. 93 alin. (2), (3) și (4) din Legea audiovizualului nr. 504/2002

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) și art. 93 alin. (2), (3) și (4) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, excepție invocată de Societatea Comercială „Deșteptarea” — S.A. din Bacău în Dosarul nr. 473/32/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat cu delegație la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, invocându-se, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din data de 21 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 473/32/2008, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) și art. 93 alin. (2), (3) și (4) din**

Legea audiovizualului nr. 504/2002, excepție invocată de Societatea Comercială „Deșteptarea” — S.A. din Bacău într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii de sancționare emise de Consiliul Național al Audiovizualului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate au caracter arbitrar și contravin dispozițiilor constituționale, întrucât transformă dreptul de a se adresa justiției într-o obligație, care echivalează cu încălcarea libertății de a alege calea legală de valorificare a dreptului său. Pe de altă parte, normele atacate creează o stare de instabilitate normativă, care echivalează cu o încălcare a dreptului la un proces echitabil, întrucât, în baza lor, Consiliul Național al Audiovizualului poate emite sancțiuni bazate pe rapoartele false ale inspectorilor din zonă, cu termene de executare în interiorul termenului de contestare.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal apreciază că normele criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91 alin. (2) și art. 93 alin. (2), (3) și (4) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 22 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare. Ulterior sesizării Curții Constituționale, prevederile art. 91 alin. (2) și art. 93 alin. (2) și (3) din Legea nr. 504/2002 au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 181/2008 pentru modificarea și completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 809 din 3 decembrie 2008, precum și prin Legea nr. 333/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 181/2008 pentru modificarea și completarea Legii audiovizualului nr. 504/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 19 noiembrie 2009, păstrându-se însă soluția legislativă criticată de autorul excepției. Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 91 alin. (2): „*În cazurile prevăzute la alin. (1) Consiliul va emite o somație conținând condiții și termene precise de intrare în legalitate.*”;

— Art. 93 alin. (2), (3) și (4): „*(2) Deciziile de sancționare adoptate de Consiliu în conformitate cu prevederile art. 90 și 91 își produc efectele de la data comunicării.*

(3) Actele emise în condițiile prevăzute la alin. (1) pot fi atacate direct la secția de contencios administrativ a curții de apel, fără a fi necesară formularea unei plângeri prealabile, în termen de 15 zile de la comunicare; termenul de 15 zile nu suspendă de drept efectele acestora.

(4) Actele emise în condițiile alin. (1) și neatacate în termenul prevăzut la alin. (3) constituie de drept titlu executoriu.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 51 privind dreptul de petiționare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Curtea, prin Decizia nr. 218 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 16 martie 2009, a soluționat o excepție de neconstituționalitate identică, ridicată chiar de autorul prezentei excepții.

Prin decizia menționată, Curtea a statuat că „*textele de lege criticate, care reglementează emiterea de către Consiliul*

Național al Audiovizualului a unei somații conținând condiții și termene precise de intrare în legalitate, în cazul săvârșirii contravențiilor stabilite de lege, precum și procedura atacării actelor Consiliului la secția de contencios administrativ a curților de apel nu sunt de natură să aducă vreo atingere dreptului la petiționare și nici nu pun în discuție restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau a unor libertăți. Dimpotrivă, aceste norme dau expresie dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 — Accesul liber la justiție și în art. 126 — Instanțele judecătorești, în special celor ale alin. (6) al acestui articol («Controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat [...]»), consfințind dreptul persoanei interesate de a ataca actele Consiliului Național al Audiovizualului pe care le apreciază ca fiind nelegale».

Distinct de cele reținute în acea decizie, Curtea reține că exigențele constituționale ale art. 126 alin. (5) nu impun obligația legiuitorului de a reglementa, în toate cazurile, parcurgerea unor proceduri prealabile administrative înainte ca actul administrativ să fie atacat în fața instanței judecătorești. Art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prevede ca regulă parcurgerea, de către justițiabil, a unor atari proceduri, însă, legiuitorul este liber să instituie excepții de la regula mai sus enunțată, cu condiția ca asemenea derogări să fie justificate în mod obiectiv, temeinic și rezonabil. În cazul de față, o asemenea derogare este justificată de specificitatea actului administrativ de sancționare emis de Consiliul Național al Audiovizualului, în sensul că prin acest act administrativ se constată contravenții și se sancționează săvârșirea acestora. Or, în materie contravențională, legiuitorul, potrivit art. 31 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, a optat pentru atacarea direct în fața instanței de judecată a actului administrativ de constatare și sancționare a contravenției, fără vreo altă procedură prealabilă. Astfel, dispozițiile legale criticate se înscriu pe aceeași linie de gândire cu reglementarea de drept comun în materie contravențională.

În fine, Curtea constată faptul că prevederile constituționale referitoare la dreptul de petiționare nu au incidență în cauză, întrucât textele legale criticate reglementează procedura de contestare în fața instanței judecătorești a unui act administrativ. Or, formularea unor acțiuni în fața instanțelor judecătorești nu este o expresie a dreptului la petiționare, ci a dreptului de acces liber la justiție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (2) și art. 93 alin. (2), (3) și (4) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, excepție invocată de Societatea Comercială „Deșteptarea” — S.A. din Bacău în Dosarul nr. 473/32/2008 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 677

din 18 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Anwar Daniel Mama în Dosarul nr. 9.248/4/2008 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă interpretul de limba arabă, domnul Dalati Bassam.

Magistratul-asistent informează Curtea asupra faptului că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis la dosarul cauzei note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, susținând, în acest sens, că procedura specială reglementată de textele de lege criticate se justifică prin imperativul soluționării cu celeritate a cauzelor în care se stabilește statutul străinilor în România.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din data de 30 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.248/4/2008, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția a fost ridicată de Anwar Daniel Mama, într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect plângerea împotriva unei hotărâri a Oficiului Român pentru Imigrări de respingere a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că termenul de 30 de zile în care instanța trebuie să soluționeze plângerea împotriva hotărârii privind accesul la o nouă procedură de azil este prea scurt, motiv pentru care nu se pot parcurge toate etapele cercetării judecătorești, atât instanța, cât și părțile fiind nevoite să accelereze sau să renunțe la parcurgerea unor etape ca, de exemplu, administrarea întregului probator. Arată că dreptul la un proces echitabil impune posibilitatea efectivă și reală de exercitare a dreptului de acces la justiție și de participare directă la propriul proces, cu

garantarea exercițiului drepturilor procesuale, inclusiv a dreptului la apărare. De asemenea, se arată că modalitatea de soluționare a plângerii fără audierea străinului contravine dreptului la apărare ocrotit de art. 24 din Constituție și dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 4 București apreciază că prevederile legale menționate nu aduc atingere dreptului la apărare al petentului și nici dreptului acestuia la un proces echitabil.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere că prevederile legale criticate nu aduc atingere dreptului la apărare, liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil, astfel cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa în materie.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 93 alin. (4) și ale art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 sunt constituționale. Acestea fac referire la procedura specială de soluționare a cererii de acordare a accesului la o nouă procedură de azil, etapă în care nu se mai justifică parcurgerea aceluiași pași procedurali ca și în procedura inițială, de cerere a acordării azilului. De altfel, în acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin deciziile nr. 1.069/2007 și nr. 1.620/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 93. — Căi de atac: „(4) În cazul depunerii plângerii, străinul poate cere să i se acorde permisiunea de a rămâne pe teritoriul României. Cererea de acordare a permisiunii de a rămâne pe teritoriul statului român se soluționează în regim de urgență de către instanța de judecată competentă, care se va

pronunța în camera de consiliu, fără citarea părților, printr-o încheiere irevocabilă.”;

— Art. 94. — Soluționarea plângerii: „(1) Instanța soluționează plângerea, fără audierea străinului, în termen de 30 de zile, și pronunță o hotărâre motivată, prin care:

a) respinge plângerea; sau

b) admite plângerea, acordă accesul la o nouă procedură de azil și dispune ca structura competentă a Oficiului Român pentru Imigrări care a emis hotărârea să analizeze cererea în procedură ordinară.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 „Accesul liber la justiție”, art. 23 alin. (1) potrivit căror „Libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile” și ale art. 24 „Dreptul la apărare” din Constituție, precum și celor ale art. 6 „Dreptul la un proces echitabil” și ale art. 13 „Dreptul la un recurs efectiv” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale, raportate la art. 2 „Dreptul la viață” și art. 3 „Interzicerea torturii” din aceeași convenție și la art. 1 „Garanții procedurale în cazul expulzării de străini” din Protocolul nr. 7 la convenția menționată.

Analizând excepția, Curtea Constituțională constată că a mai exercitat controlul de constituționalitate asupra dispozițiilor de lege criticate, control efectuat prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale invocate și față de critici de neconstituționalitate similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.069 din 20 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 12 decembrie 2007, și Decizia nr. 1.620 din 3 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, Curtea a statuat, pentru argumentele acolo reținute și care își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, că prevederile art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (4) și art. 94 alin. (1) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Anwar Daniel Mama în Dosarul nr. 9.248/4/2008 al Judecătorei Sectorului 4 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 681

din 18 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul

în România, excepție ridicată de Su Ruxiang în Dosarul nr. 13.557/233/2009 al Judecătorei Galați — Secția civilă, cauză ce formează obiectul Dosarului nr. 8.272D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă interpretul autorizat de limba chineză, domnul Ioan Budura.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 8.273D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Xu Enchang în Dosarul nr. 13.553/233/2009 al aceleiași instanțe de judecată.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea asupra faptului că partea Oficiul Român pentru Imigrări a transmis la dosarele celor două cauze note scrise prin care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

Președintele, din oficiu, văzând identitatea de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a cauzelor strigate.

Președintele Curții, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 8.273D/2009 la Dosarul nr. 8.272D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției. Condițiile speciale impuse de Legea nr. 122/2006 privind azilul în România se justifică prin obiectul acestei reglementări, și anume regimul juridic al străinilor care solicită o formă de protecție în România, astfel că nu se poate susține încălcarea accesului la justiție, drept ce, oricum, nu echivalează cu accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 29 octombrie 2009, pronunțate în Camera de Consiliu în dosarele nr. 13.557/233/2009 și nr. 13.553/233/2009, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepțiile au fost ridicate de Su Ruxiang și de Xu Enchang în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri împotriva unor decizii de respingere a cererilor de acordare a unei forme de protecție în România.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006, prin aceea că elimină dreptul la recurs împotriva sentinței de menținere a hotărârii Oficiului Român pentru Imigrări, încalcă dreptul de acces la justiție, garantat de art. 21 din Constituție.

Judecătoria Galați — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece stabilirea de către legiuitor a unor căi de atac diferite pentru cele două situații reglementate de art. 81 din Legea nr. 122/2006 nu reprezintă o încălcare a principiului liberului acces la justiție și nici a dreptului la un recurs efectiv.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului a comunicat punctul său de vedere prin care apreciază că dispozițiile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România sunt constituționale. Stabilirea caracterului irevocabil al hotărârii instanței prin care se menține hotărârea Oficiului Român pentru Imigrări nu este incompatibilă cu prevederile constituționale care garantează accesul liber la justiție. Legiuitorul este abilitat să stabilească regulile de competență și procedură, iar în considerarea unor situații deosebite, cum ar fi, în cazul de față, soluționarea urgentă a unei anumite categorii de cereri formulate de o categorie specială de persoane, pot fi adoptate reglementări diferite. În plus, dublul grad de jurisdicție este prevăzut de

Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale doar în materie penală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, cu următorul conținut:

— Art. 81. — Hotărârea instanței de judecată: „(2) *Hotărârea instanței prevăzută la alin. (1) lit. b) este irevocabilă.*”

Dispozițiile art. 81 alin. (1) lit. b), la care textul legal criticat face trimitere, prevăd următoarele: „(1) *Instanța de judecată soluționează plângerea în termen de 10 zile și pronunță o hotărâre motivată, prin care: (...)*

b) menține hotărârea Oficiului Român pentru Imigrări.”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 13 „*Dreptul la un recurs efectiv*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, text invocat prin raportare la art. 20 „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*” și ale art. 21 „*Accesul liber la justiție*” din Constituție.

Analizând excepția, Curtea Constituțională constată că soluția juridică de principiu, reglementată de art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, este aceeași cu cea prevăzută de art. 21 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, act normativ abrogat odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 122/2006. Asupra acestui din urmă text, Curtea Constituțională a pronunțat mai multe decizii, prin raportare la critici de neconstituționalitate asemănătoare celor formulate și în această cauză, relevante în acest sens fiind Decizia nr. 445 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 918 din 13 octombrie 2005, sau Decizia nr. 364 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 19 iunie 2006. Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că textul de lege examinat nu contravine liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil, reținând, în principiu, că „stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, atât în ceea ce privește termenele de soluționare a cererilor, cât și relativ la posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor pronunțate”.

Întrucât în prezenta cauză nu au intervenit elemente noi de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (2) din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Su Ruxiang și Xu Enchang în dosarele nr. 13.557/233/2009 și nr. 13.553/233/2009 ale Judecătorei Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 700 din 25 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1) și art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food Service” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.476/55/2009 al Judecătorei Arad — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția ce vizează art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 este inadmisibilă, întrucât acest text legal nu are legătură cu soluționarea cauzei. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), se consideră că este neîntemeiată, invocându-se jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.476/55/2009, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a**

Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food Service” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 permite instanței de judecată să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditorului. De asemenea, se arată că posibilitatea soluționării cererii creditorului numai pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de părți — art. 7 alin. (1) din ordonanța de urgență —, precum și limitarea mijloacelor de probă admise numai la înscrisuri — art. 10 alin. (1) din ordonanța de urgență — încalcă atât dreptul la un proces echitabil, cât și dreptul la apărare.

În fine, art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 este neconstituțional, întrucât nu prevede dacă cererea în anulare pe care o reglementează este sau nu o cale de atac, dacă face parte sau nu din procedura contencioasă, sau dacă pot fi administrate și alte probe decât cele cu înscrisuri. Totodată, instituirea unui termen mai scurt în care se poate formula cererea de anulare decât termenul de drept comun încalcă principiul constituțional al egalității.

Judecătoria Arad — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1), art. 10 alin. (1), art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, care au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (1): „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.”;

— Art. 7 alin. (1): „(1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruie în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.”;

— Art. 10 alin. (1): „(1) În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.”;

— Art. 13 alin. (1), (2) și (5): „(1) Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cerere în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.[...]

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul de apărare și art. 44 alin. (1) privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Excepția de neconstituționalitate care privește art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 este inadmisibilă, textul criticat neavând legătură cu cauza, întrucât la momentul ridicării excepției de neconstituționalitate nici măcar nu s-a emis ordonanța de plată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Retail Food Service” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 9.476/55/2009 al Judecătoriei Arad — Secția civilă.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

Or, cererea în anulare este o cale de atac împotriva acestei ordonanțe, iar excepția de neconstituționalitate nu poate privi o eventualitate, interesul celui ce ridică excepția trebuind să fie născut, actual și direct. În aceste condiții, această prevedere legală criticată nu îndeplinește condiția legăturii cu cauza prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. A admite că un atare text ar avea legătură cu cauza ar însemna ca în anumite faze procesuale să se poată ridica excepții de neconstituționalitate care să vizeze alte faze procesuale, ceea ce este inadmisibil.

II. Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 2 alin. (1), art. 7 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplul fiind Decizia nr. 1.480 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 20 ianuarie 2010, Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a stabilit că „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța criticată. Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Faptul că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă ca acesta se antepunță, întrucât hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată”.

Soluția și considerentele deciziilor pronunțate sunt aplicabile și în cauza de față, deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 701

din 25 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36, art. 38 și art. 104 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36, art. 38 și art. 104 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție invocată de Societatea Comercială „E.ON Gaz România” din Târgu Mureș în Dosarul nr. 403.5/64/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 378/R din 20 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 403.5/64/2007, **Curtea de Apel Brașov — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36, art. 38 și art. 104 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție invocată de Societatea Comercială „E.ON Gaz România” din Târgu Mureș într-o cauză având ca obiect soluționarea recursurilor declarate împotriva unei sentințe a judecătorului-sindic în cadrul procedurii de insolvență.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că art. 36 din Legea nr. 85/2006 este neconstituțional, întrucât furnizorul de servicii se află în imposibilitatea de a formula cereri sau acțiuni judiciare în realizarea creanțelor pe care le are față de debitorul supus procedurii insolvenței.

Se mai apreciază că prevederile art. 38 din Legea nr. 85/2006 nesocotesc dreptul de proprietate al societății, care este obligată să furnizeze gazele naturale către debitorul aflat în stare de reorganizare, fără a exista obligația corelativă a acesteia din urmă de a plăti gazele furnizate. Având în vedere iminenta stare de faliment a debitorului, furnizorul se află în situația „pierderi aproape sigure”, în condițiile în care quantumul creanței pe care o are deja de încasat de la debitor se află în continuă creștere.

Autorul consideră, de asemenea, că prevederile art. 104 teza finală din Legea nr. 85/2006 prin care se limitează quantumul

cauțiunii ce garantează plata serviciilor furnizate la 30% din costul serviciilor prestate încalcă, de asemenea, dispozițiile art. 44 din Constituție, care garantează dreptul de proprietate.

Curtea de Apel Brașov — Secția comercială apreciază că dispozițiile criticate nu încalcă textele constituționale invocate și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 36, art. 38 și art. 104 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 36: „*De la data deschiderii procedurii se suspendă de drept toate acțiunile judiciare sau măsurile de executare silită pentru realizarea creanțelor asupra debitorului sau bunurilor sale, cu excepția căilor de atac declanșate de debitor.*”;

— Art. 38: „*Orice furnizor de servicii — electricitate, gaze naturale, apă, servicii telefonice sau altele asemenea — nu are dreptul, în perioada de observație și în perioada de reorganizare, să schimbe, să refuze ori să întrerupă temporar un astfel de serviciu către debitor sau către averea debitorului, în cazul în care acesta are calitatea de consumator captiv, potrivit legii.*”;

— Art. 104: „*Prin excepție de la dispozițiile art. 38, judecătorul-sindic poate, la cererea furnizorului, să dispună ca debitorul să depună o cauțiune la o bancă, drept condiție pentru îndatorirea furnizorului de a-i presta serviciile sale în timpul desfășurării procedurii prevăzute în prezenta secțiune. O astfel de cauțiune nu va putea depăși 30% din costul serviciilor prestate debitorului și neachitate ulterior deschiderii procedurii.*”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Deși art. 36 din Legea nr. 85/2006 a fost modificat prin Legea nr. 277/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și pentru modificarea lit. c) a art. 6 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 14 iulie 2009, soluția legislativă de principiu a rămas neschimbată. În aceste condiții, se constată că asupra problemei de principiu evocate de autorul excepției Curtea s-a mai pronunțat, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.075 din 20 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 7 ianuarie 2008, prin care s-a stabilit că, „în cadrul procedurii insolvenței, creditorii pot folosi toate mijloacele procedurale puse la dispoziție de lege pentru realizarea drepturilor lor. În legătură cu acestea, se observă că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili procedura de judecată, iar situația specifică avută în vedere la reglementarea procedurii insolvenței a justificat instituirea unor norme de procedură speciale. Acest fapt nu înseamnă, însă, că nu se asigură o garanție efectivă drepturilor creditorilor.

În al doilea rând, Curtea reține că dreptul la acțiune al creditorilor, suspendat de textul de lege criticat, nu dispăre, el fiind conservat prin art. 40 din Legea nr. 85/2006, care prevede, de asemenea, suspendarea curgerii termenelor de prescripție a acțiunilor la care se referă textul de lege criticat. Aceste termene încep să curgă din nou în cazul respingerii sau închiderii procedurii insolvenței, în condițiile art. 15 din Decretul nr. 167/1958, publicat în Buletinul Oficial nr. 19 din 21 aprilie 1958.

Existența riscului ca, ulterior încheierii procedurii insolvenței, creditorul să nu-și mai poată recupera creanța are ca temelie lipsa de diligență a creditorului care nu a acționat pentru valorificarea drepturilor sale în cadrul procedurii colective și nu poate fi privită ca aducând vreo atingere dreptului la un proces echitabil sub aspectul puterii obligatorii a hotărârilor instanței de judecată”.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 36, art. 38 și art. 104 teza finală din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție invocată de Societatea Comercială „E.ON Gaz România” din Târgu Mureș în Dosarul nr. 403.5/64/2007 al Curții de Apel Brașov — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

II. Referitor la excepția de neconstituționalitate care vizează art. 38 și art. 104 teza finală din Legea nr. 85/2006, se constată că instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 1.487 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 20 ianuarie 2010, a stabilit constituționalitatea acestora în raport cu o critică identică pe care chiar autorul prezentei excepții a formulat-o. Cu acel prilej, Curtea a statuat că, „potrivit dispozițiilor criticate, debitorul aflat în poziția de consumator captiv are dreptul să beneficieze de serviciile de electricitate, gaze naturale, apă, servicii telefonice sau altele asemenea, furnizorii fiind obligați să nu schimbe, să nu refuze sau să nu întrerupă temporar aceste servicii pe perioada de observație și în perioada de reorganizare. Într-o situație contrară, șansele debitorului care, din motive tehnice, economice sau de reglementare, nu își poate alege furnizorii serviciilor menționate, de a-și reorganiza activitatea ar fi compromise, demersul său în temeiul Legii nr. 85/2006 devenind inutil.

Cu toate acestea, în scopul protejării furnizorilor, la cererea acestora, judecătorul-sindic poate dispune ca debitorul să consemneze la o bancă o cauțiune care nu va depăși 30% din costul serviciilor prestate debitorului și neachitate față de respectivul furnizor-creditor. Obligația de plată a cauțiunii are ca finalitate, pe de o parte, instituirea unei garanții pentru creditor, în ceea ce privește acoperirea eventualelor daune suferite ca urmare a întârzierii executării și, pe de altă parte, constituie o condiție pentru îndatorirea furnizorului de a-i presta serviciile sale în timpul desfășurării procedurii reorganizării.

Curtea, ținând seama de bogata sa jurisprudență în materia cauțiunii, reține că instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție și nici dreptul de proprietate al debitorului, ci, dimpotrivă, constituie tocmai expresia valorificării lor în cadrul raporturilor juridice concrete, asigurându-se în această manieră echilibrul între persoane cu interese contrare”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 702

din 25 mai 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 5, art. 7 alin. (1) și art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul său

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koket” — S.R.L. din Vaslui în Dosarul nr. 1.313/89/2009 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă și care face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 7.953D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită față de autorul excepției. În legătură cu procedura de citare ce privește cealaltă parte, VRC Meatmed Ltd din Limassol — Republica Cipru, magistratul-asistent referă asupra faptului că aceasta și-a ales sediul procesual la un cabinet de avocatură, care între timp s-a mutat de la sediul indicat în dosar. În aceste condiții, dovada de îndeplinire a procedurii de citare s-a întors cu mențiunea „destinatar mutat de la adresă”.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul asupra acestui aspect, consideră că se impune aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 98 din Codul de procedură civilă din momentul ce partea nu a încunostințat Curtea Constituțională de noua adresă la care urmează a fi citată.

Curtea dispune aplicarea art. 98 din Codul de procedură civilă în ceea ce privește partea VRC Meatmed Ltd din Limassol — Republica Cipru astfel încât procedura de citare se consideră a fi legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 7.964D/2009 și nr. 7.989D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate similară cu cea ridicată în Dosarul nr. 7.953D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere similitudinea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 7.964D/2009 și nr. 7.989D/2009 la Dosarul nr. 7.953D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.964D/2009 și nr. 7.989D/2009 la Dosarul nr. 7.953D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.313/89/2009, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului**

nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koket” — S.R.L. din Vaslui într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare formulate împotriva unei ordonanțe de plată.

Prin încheierile din 13 octombrie 2009, 14 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.839/4/2009 și nr. 3.495/1285/2009, **Judecătoria Cluj-Napoca și Tribunalul Comercial Cluj au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul ei, respectiv art. 2, art. 5 și art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul ei, excepții ridicate de Societatea Comercială „Farmadon” — S.R.L. din Cluj-Napoca și Societatea Comercială „Hedera Farmacie” — S.R.L. din Cluj-Napoca în cauze având ca obiect soluționarea cererii de emiteră a unei ordonanțe de plată.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate în Dosarul nr. 7.953D/2009, Societatea Comercială „Koket” — S.R.L. din Vaslui susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 permit instanței de judecată să soluționeze cauza fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditorului. Apărarea exercitată pe calea cererii în anulare nu poate fi la fel de eficientă ca aceea de care ar beneficia într-o cale de atac prevăzută de dreptul comun, în condițiile în care mijloacele de probă nu sunt identice. În consecință, posibilitatea soluționării cererii creditorului doar pe baza actelor depuse și a cererii în anulare formulată de debitor doar prin analizarea actelor și a explicațiilor date de către acesta, împiedică exercitarea dreptului la apărare, iar emiteră titlului executoriu în urma unui proces sumar și executarea acestui titlu încalcă dreptul constituțional la ocrotirea proprietății. Limitarea probatorului doar la înscrisuri, decăderea debitorului din dreptul de a contesta creanța prin întâmpinare, soluționarea cererii în anulare de către aceeași instanță care a soluționat cererea de emiteră a ordonanței de plată, imposibilitatea atacării cu recurs a hotărârii de respingere a cererii în anulare sunt tot atâtea motive care demonstrează neconstituționalitatea actului normativ contestat.

În fine, este încălcat dreptul la un proces echitabil, întrucât respingerea cererii în anulare duce la imposibilitatea debitorului de a-și dovedi ulterior, pe calea unei acțiuni de drept comun, drepturile asupra fondului raporturilor juridice dintre părți.

În Dosarul nr. 7.964D/2009, Societatea Comercială „Farmadon” — S.R.L. din Cluj-Napoca susține că, în cadrul procedurii reglementate de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007, nu se poate administra un probatoriu complet și nu se pot face nici apărări de fond, iar debitorul este amenințat cu obținerea unui titlu executoriu de către creditor într-un termen foarte scurt și nerezonabil. Astfel, din punct de vedere procesual, debitorul este pus într-o situație vădit inferioară creditorului din moment ce debitorul este pus în situația de a nu se mai putea apăra.

Cu privire la dispozițiile art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, se arată că acestea încalcă art. 21 alin. (1) și (3), precum și art. 124 alin. (2) din Constituție, întrucât transformă judecătoria cererii de emiteră a ordonanței de plată într-o autoritate „care încearcă să impună unei părți să plătească înainte de a se face orice verificare”.

În Dosarul nr. 7.989D/2009, Societatea Comercială „Hedera Farmacie” — S.R.L. din Cluj-Napoca susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât cererea privind ordonanța de plată este analizată de instanță doar prin prisma susținerilor creditoarei, fără a se cerceta caracterul cert, lichid și exigibil al creanței și fără a se da posibilitatea debitorului să își susțină, cu probe, punctul său de vedere. Limitarea probatoriului doar la înscrisuri, posibilitatea oferită instanței de judecată de a nu își exercita obligația de aflare a adevărului sau posibilitatea soluționării cererii creditorului doar pe baza actelor depuse și a explicațiilor date de acesta sunt tot atâtea încălcări ale art. 21 alin. (3), art. 24 și art. 44 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul Vaslui — Secția civilă și Judecătoria Cluj-Napoca apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Tribunalul Comercial Cluj, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate formulate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în Dosarul nr. 7.964D/2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, în timp ce, în celelalte dosare, nu a comunicat punctul său de vedere.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, precum și, punctual, prevederile art. 2, art. 5, art. 7 alin. (1) și art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007. Textele legale punctual criticate au următorul cuprins:

— Art. 2: „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.

(2) Nu sunt incluse în sfera de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență:

a) creanțele înscrise la masa credală în cadrul unei proceduri de insolvență;

b) contractele încheiate între comercianți și consumatori.”;

— Art. 5: „(1) Cererea privind creanța de plată a prețului se depune la instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.

(2) În cazul litigiilor privitoare la obligații de plată rezultând din contracte comerciale nu este necesară parcurgerea, în prealabil, a etapei concilierii directe prevăzute la art. 720¹ din Codul de procedură civilă.

(3) Cererea privind creanța de plată a prețului rezultând dintr-un contract de achiziție publică, de concesiune de lucrări publice sau de servicii se depune la instanța de contencios administrativ competentă, care va aplica pentru soluționarea cauzei prevederile prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Judecătorul verifică din oficiu competența instanței, procedând conform legii.”;

— Art. 7 alin. (1): „(1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură

civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.”;

— Art. 10: „(1) În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.

(2) Dacă debitorul recunoaște o parte a pretențiilor creditorului, instanța emite o ordonanță de plată parțială pentru suma ce corespunde părții necontestate a creanței, stabilind termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile de la data comunicării ordonanței de plată. Judecătorul nu va putea stabili alt termen de plată decât dacă părțile se înțeleg în acest sens.

(4) Ordonanța de plată se va comunica fiecărei părți de îndată, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă.”

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 1 alin. (3) privind caracterul statului român, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul de apărare, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (2) privind legiferarea în domeniul procedurii de judecată și art. 129 privind folosirea căilor de atac. Totodată, în susținerea excepției sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 14 pct. 1 teza întâi din Pactul internațional privind drepturile civile și politice referitor la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Prin Decizia nr. 1.480 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 20 ianuarie 2010, Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008, Curtea a constatat că „Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța criticată. Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Faptul că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate nu înseamnă că acesta se antepunută, întrucât hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată”.

II. De principiu, Curtea a statuat că, „în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (3) și ale art. 129 din Constituție, [...] accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor

de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Astfel, accesul liber la justiție nu înseamnă accesul la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac". În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 288 din 3 iulie 2003, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003, sau Decizia nr. 251 din 10 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 622 din 18 iulie 2005.

Aceste considerente sunt pe deplin valabile și în cauza de față, raportat la critica de neconstituționalitate potrivit căreia hotărârea pronunțată în acțiunea în anulare nu este supusă recursului.

III. Prin Decizia nr. 582 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 23 iunie 2009, Curtea a constatat că „specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituind-o consacrarea cererii în anulare, care reprezintă, evident, o cale de atac împotriva ordonanței. Împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nu relevă niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție, într-adevăr, în măsura în care textul constituțional de referință folosește termenul generic de «căi de atac», fără a le identifica și a le caracteriza, respectiv fără a se referi *in terminis* la apel și recurs, ipoteză în care respectarea acestor date de identificare ar fi fost convertită într-un criteriu de constituționalitate, legiuitorul ordinar este deplin îndreptățit ca în considerarea anumitor particularități să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât a celei de drept comun.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Koket” — S.R.L. din Vaslui în Dosarul nr. 1.313/89/2009 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă, ale dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul ei, excepție ridicată de Societatea Comercială „Farmadon” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 1.839/4/2009 al Judecătoriei Cluj-Napoca, și ale dispozițiilor art. 2, art. 5 și art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, precum și a ordonanței de urgență în ansamblul ei, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hedera Farmacie” — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 3.495/1285/2009 al Tribunalului Comercial Cluj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 mai 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

